

העולים בתשובה

ציפי וינר נישאה לאמריקאי וחיה בפאר ובמותרות. אחרי 14 שנים התגעגעה לארץ, התגרשה, וחזרה לבדה, אך ילדיה מסרבים לחיות כאן

ציפי וינר, אשה יפהפיה, הנראית צעירה מ-45 שנותיה, ארזה ביום חמישי שעבר את המיזוודות וב-1 בלילה המריאה במטוס אל-על לארצות-הברית. ציפי וינר חיתה 14 שנים בארצות-הברית. היא הגשימה את החלום האמריקאי קאי עד תומו. נישאה לגבר אמריקאי וביחד איתו הקימה מערכת עסקים שהפכה אותם מיליונרים בקנה-מידה אמריקאי. היו לה בתים עם בריכות שחייה וחופי-ים פרטיים ויאכטות ומכוניות חופי-שט בסך-מוריצ ובקאן.

נולדו לה שני ילדים, והיא היתה אמריקאית לכל דבר. אך במשך כל השנים הלב התגעגע לכאן. לפני שנתיים, אחרי שבעלה סירב לע" לות איתה ארצה, התגרשה ממנו. לקחה את שני ילדיה ושבה הביתה. היא לא נזקקה לשירותיו של משרד-הקליטה. היא עצמה אומרת בצורה הטבעית ביותר בעולם: "אני מיליונרית". היא שכרה וילה ברמת-אביב, ארבעה מיפלסים, עשרה חדרים, מכונית מדגם ב"מרו במוסך, טלוויזיה בכל חדר, ריהוט איטלקי, אורגינלים על הקירות, כל מה שצריך כדי לחיות חיי-רוחה ונוחות. במשך השנתיים שחיתה בארץ, הצליחה ציפי לקנות לה חוג נרחב, לא רק של מכרים חדשים, כי אם

חיילת ציפי כחיילת בצה"ל. על מוקש, ושכבה בבית-חולים.

כלשהי לחזור לכאן. חוג חבריה ובעיקר, חוג תלמידותיה. מקווה מאוד כי תחזור. היא הותירה פה קבוצת תלמידות מתוסכלות, שלא מצאה לה תחליף. היא הותירה קבוצת חברים ענקית שבורי-לב הרוצה אותה פה לידם. היא עצמה ביום שבו עזבה את הארץ, לא חדלה לבכות, היתה מבולבלת וכואבת והיה ברור כי היא נוסעת שלא מרצונה.

מזרת ציפי וינר: "נסעתי לארצות-הברית אחרי מילי-חמת ששת-הימים. מכיוון שאני שול-טת בשבע שפות התרבותי כמהלך המלחמה לצבא כמתורגמת, המלווה עיתונאים וריס. היה לי אז חבר ששירת בכסים על גבול ירדן. בלילה הראשון של המלחמה, הסעתי אותו ליחידה שלו. כשהגענו לבסיס, היה המקום ריק מאדם. אחר-כך הגיעו לשם עוד ארבעה מילואימניקים, נכנסנו למכונית שלי ונסענו לחפש את היחידה. בגלל המלחמה נסענו בלי אורות. ברד"עפר עלינו על מוקש. שקרע לי את הפרצוף. כל העין נפתחה לי. נשברו לי אגודי-רכיים, עמודי-השדרה והרגליים. הוציאו אותי דרך החלון והשכיבו אותי על השביל. עד שהגיעה משאית שכמעט דרסה אותי, כי גם היא נסעה בלי אורות. הכניסו אותי למשאית ואני זוכרת שהייתי נשענת אחורנית, מתעלפת וחוזרת ואומרת לעצמי: "את נשאת

הייתי בלי הכרה. שכבתי בבית-החולים שישה חודשים. ד"ר שטיין, רופא העיניים הנודע אמר: צריך להוציא לה את העין, כי העין רקובה. ד"ר פריי, שהיה מנהל אסותא אמר לו: אם אתה מוציא לה את העין, תשתיל לה אחת משלי. אני לא אתן לבחורה היפהפיה הזאת ללכת בלי עין. שכבתי כולי כגבס, עברתי ארבעה ניתוחים בעיניים, הצילו לי את העין. נשארה רק זכוכית מאחורי העין שבערך כל חודש, חודשיים, זה ומתיישבת על עצב ואז זה מוות. אחרי שלושה חודשים לימדו אותי ללכת. אחרי שישה חודשים שוחררתי מבית-החולים.

הסתכלתי עליו מהופנטת **ביום שבו** שוחררתי, נכנסתי למכונית. איך שאני עומדת בקרן הרחובות סוקולוב ושדרות נורדאו, כנס בי אוטובוס מאחורי, הראש שלי עף אחורה ונשברו לי שתי חוליות. הכניסו אותי לגבס לארבעה חודשים. זה היה מוות! הגבס שפשוף את התפרים שהיו לי בסנטר וכל הזמן ירד לי דם, לא היתה לי כל סיבה להישאר בחיים, רק כוונה-הצונן החזיק אותי. אחרי שהורידו לי את הגבס, רציתי לנסוע להחליף אווירה. עברתי בחברת כנס. הכרתי שם באחד הכינוסים רופא מומחה שהומין אותי לבוא לארצות-הברית לעזור באיסוף כספים לאוני-ברסיטה העברית. חוץ מזה רציתי לשפץ את הפנים שלי. אז אפשר היה לעשות את זה רק בארצות-הברית. נסעתי, בפירוש, לחודשיים. בחודשיים האלו נעשה לי גועל-

הסיפור העצוב של

נפש מאמריקה, התגעעתי הכיתה בטירוף! רציתי הביתה. שלושה ימים לפני הטיסה שלי לתל-אביב נסעתי למיאמי, לבקר ידיד שלי, שהיה נשיא בנק, ואחר-כך נודע לי שהיה קשור למאיר לנסקי. התגוררתי אצלו ואצל אשתו והם הכירו לי שני אנשים, אחד מהם הפך לבעלי שמו לירוי וינר. לירוי היה גבר מטריף, משגע, יפה תואר, אלוף-השחיה של ארצות-הברית, מהגנדס כימי ופוליטיקאי. איזה גבר! אז הוא עוד לא היה מיליונר, ביחד נעשינו מיליונרים. הוא היה נשוי פעמיים ולא היו לו תוכניות להתחתן יותר אף פעם בחיים שלו. היו לו מיליון חתיכות ואף לא אהבה אחת.

כחיים, יש לך כוח רצון ואת נשאת בחיים" הביאו אותי לבית-חולים כיפו. היו שם ילדים שהוכשרו למתן עזרה ראשונה. את רואה את הפנים שלי? זה הכל רסיסים שהילדים האלה שרצו לעזור לי ולנקות לי את הפנים החדירו פנימה. רציתי שיקחו אותי לאסותא. לא היה עם מי לדבר. היתה לי טבעת-יהלום על היד, אמרתי: קחו את הטבעת, תנו אותה לנהגאי-מבולנס, שיביא אותי לאסו-תא. בסוף לקחו אותי. אמרתי לבחור שהתלווה אליי תחזיק לי את היד, שארע שאני לא לבד. באסותא היה ד"ר זגרייב, חבר טוב שלי. הוא לא הכיר אותי, נראיתי כמו מיפלצת, איברתי שני-שליש דם, הכי ניסו אותי לחדר-ניתוח, ארבעה ימים

בשיעור הזה לימדה לא רק להפעיל נכון את השרירים, אלא גם פרק במודעות עצמית ובפסיכותראפיה. שני ילדיה, רון וטל, נקלטו פחות ממנה בחברה הישראלית. הגדול, רון, לא התאקלם כלל. הקטן, טל, התאקלם פחות או יותר. אביהם האמריקאי, שלקה בהתקפי-לב חמורים, שיכנע אותם לבסוף, לחזור להתגורר בארצות-הברית. בטענה כי ימיו ספורים והוא רוצה אותם לצידו. וציפי, שאחרי 14 שנים בארצות-הברית, חזרה סוף-סוף הביתה כדי להישאר כאן, נאלצה בשבוע שעבר, שלא מרצונה, לארוז את המיזוודות ולהצטרף לילדיה.

גם של תלמידות נאמנות שהלכו אחריה באש ובמים. ללא כל יחסי-ציבור רעש או פרסומת, החדירה ציפי בתלמידותיה את שיטת האינטנס סטרץ'. שיטת התעמלות שהגנמה שלה היא מתיחת השרירים והעושה נפלאות לגוף. היא למדה התעמלות ויחד עם זאת החדירה את תורת התזונה הנכונה בתלמידותיה. היא עצמה טבעונית אדוקה, המתנזרת לחלוטין ממו"צרי חלב ובשר. מפגינה גוף של נערה בת 20 ושלטיה אבסולוטית בגופה. האשה המאוד מיוחדת הזאת הפכה גורו לחוג נרחב של נשים, ששילם בשביל התענוג 25 דולר לשיעור פרטי בן שעה וחצי. אז היא עדיין חולמת שתוכל בדרך

אם ציפי ולירוי וינר עם בנם הבכור, רון. אחרי שהאב לקה בכמה התקפי-לב, החליטו הילדים לחזור לחיות לצדו בארצות-הברית. ציפי הקפידה לתת לשני בניה, רון וטל הצעיר יותר, שמות עבריים.

נלה ציפי ולירוי וינר בטקס נישואיהם. הם הגיעו לטקס, כשהם קודחים מחום. את החום הם קיבלו דווקא בירח-הדבש שלפני הנישואין, אותו עשו באי הוואי. שם הם חלו בקדחת הווגי-קוונג.